

15.46x23.92	1	6	עמוד	הזמן הירוק	02/04/2015	47321754-3
חגי שבתאי משרד עורכי די - 17050						

התקבל בפעם השנייה ערעור של קיבוץ נחשון

שמה של חברת נחשון שפנתה אל האחראית על השכרת הדירות בקיבוץ והסתייגה מהשכרת דירה לבן קיבוץ לשעבר, לא ייחשף במסגרת תביעת לשון הרע

יבל בוקאי

השופטת שירן

מבית משפט המחוזי בירושלים קיבץ לה ערעור של קיבוץ נחשון, ופסקה כי שמה של חברת קיבוץ שפנתה לאחראית על השכרת הדירות בקיבוץ ושענה כי תהיה זו טעות להשיב כיר דירה לאחד מבני הקיבוץ, לא ייחשף בפני אותו בן קיבוץ, שהגיש תביעת לשון הרע נגד הקיבוץ ונגד שני נושאי משרה בו. זהו הערעור השני של הקיבוץ המתקבל בנושא זה.

בן הקיבוץ, שהוריו עזבו את נחשון לפני שנים רבות יחד עמו, תובע פיצויים בסכום של למעלה מ-170 אלף שקל, בטענה כי הקיבוץ נסוג בו בשנת 2009 מהחלטתו להשכיר לו דירה, לאחר ש"גורמים שלישיים עלומי שם דיברו עליו סרה

ופגעו בשמו הטוב, ובעקבות שמועות אלה החליט הקיבוץ שלא להשכיר לו דירה". במהלך המשפט טען הקיבוץ כי לא היה לשון הרע בפרשה הזו, וכי העניין התעורר לאחר שחברת קיבוץ ותיקה אמרה לאחראית על השכרת הדירות כי שמעה על התובע "דברים לא טריים". התובע ביקש לחשוף את שם החברה. הקיבוץ התנגד בטענה כי שמה של החברה איננו רלוונטי לדיון המשפטי, וכי מטרת התובע היא להשיג מידע שבאמצעותו יוכל להגיש תביעה כנגד אותה חברה, והקיבוץ איננו אמור לשתף עמו פעולה בנושא זה.

בית משפט השלום פסק שיש למסור לתובע את שם החברה. הקיבוץ ערער באמצעות עוה"ד שרית ויור (ממשרד עוה"ד חגי שבתאי ואריה שפירא),

ובית המשפט המחוזי החזיר את הדיון לבית משפט השלום. באפריל 2014 קבעה השופטת אנה שניידר, כי הדבר החשוב הוא המידע עצמו ולא זהותו של מוסר המידע, וקיבלה את עמדת הקיבוץ שאין רלוונטיות לשאלה מי מסר את המידע. מאידך, היא חייבה את הקיבוץ למסור לתובע את תוכן הדברים שאמרה אותה חברה.

אלא שחודש אחר כך, במאי 2014, נפטרה האחראית על השכרת הדירות בנחשון ממחלה קשה, והתובע טען כי מכיוון שלא יוכל לחקור אותה בנוגע לדברים שנאמרו בנחתו, יש לאפשר לו לזמן לעדות את החברה שאמרה את הדברים. גם הפעם פסק בית משפט השלום כי שמה של החברה ייחשף, וגם הפעם הגיש קיבוץ נחשון ערעור על החלטתה.

השופטת רנר שדנה בערעור, כתבה כי בעלי התפקידים בקיבוץ נחשון הכחישו כל טענה בדבר פרסום או הפצה לשון הרע, ולא טענו להגנת תום הלב, ולכן "מוטלת בספק שאלת מידת הרלוונטיות של תוכן המידע שנמסר להם, להבריל מזה שנמסר על ידם". הדברים שנאמרו על יד אותה חברה ותיקה היו "מפי השמועה" ולכן מה שחשוב לענייננו "אינה אמיתות התוכן אלא עצם האמירה". אין בעובדת פטירתה של האחראית על השכרת הדירות כדי לשנות את המצב, והתובע יוכל לחקור את הנתבע השני, מזכיר הקיבוץ באותה עת, בנוגע לדברים שנאמרו בנוגע אליו בישיבות ועדת הדירור.

הערעור התקבל, החלטת בית משפט השלום המורה על חשיפת שמה של חברת הקיבוץ מבוטלת.